

PIOTR JERZY WZOREK 1947–2021

20 listopada 2021 zmarł w Krakowie architekt Piotr Jerzy Wzorek, od 2002 r. członek MPOIA RP. Był osobowością - człowiekiem niezwykle popularnym, powszechnie lubianym i bardzo cenionym przez kolegów, pracowników i rzesze studentów Wydziału Architektury PK, gdzie pracował jako nauczyciel akademicki przez ponad 40 lat. W tym czasie uczestniczył kolejno w pracach kilku zespołów naukowo-dydaktycznych kierowanych przez Profesorów: Tomasza Mańkowskiego, Witolda Cęckiewicza, Andrzeja Skoczka, Zbigniewa Radziewanowskiego. Pomimo potężnej wady wzroku, Piotr potrafił przeprowadzać wnikliwe korekty projektów studenckich posługując się przy tym wykonywanymi ad hoc, precyzyjnymi szkicami rysunkowymi. Kapitalne szkice wspierał niezrównanym komentarzem: zazwyczaj rozbudowanym na barokową modłę w rozliczne dygresje i dywagacje, zawsze z błyskotliwą inteligencją i dowcipem (nieco sarkastycznym), trafiając wszakże ostatecznie w sedno sprawy. Piotr nie tylko wspaniale rysował ale też potrafił znakomicie uczyć rysunku oferując jednocześnie ten dar swojej osobowości, który wiązał przyjaźnią z Piotrem zarówno uczniów jak i chyba każdego, kto z Nim się zetknął.

Piotr był erudytą, ale posiadanej, głębokiej wiedzy architektonicznej nie wykorzystał do wspierania się po szczeblach kariery akademickiej. Wolał projektować niż pisać o architekturze.

Heroicznie przezwyciężając trudności wynikające z wady wzroku, prowadził Piotr aktywną, niezwykle wszechstronną pod względem tematycznym działalność projektową. Jest współautorem (z arch. Markiem Cempla) kościołów zrealizowanych: w Wiśle-Głębcach, Stanisławiu Górnym, Śleszowicach i in. Wspólnie z arch. Jackiem Gyurkovichem zaprojektowali luksusowy zespół rezydencjonalny w La Paz (Boliwia). Piotr uczestniczył w opracowaniu projektów konserwatorskich, także dla bardzo różnorodnych obiektów, jak np. modernizacja Hotelu Polskiego w Krakowie (arch. arch. P. Wzorek, M. Larysz), przebudowa i modernizacja budynku dawnego austriackiego szpitala na Wawelu (arch. arch. M. Larysz, P. Wzorek), projekt pałacu w Rybnej k. Tarnowskich Gór (arch. arch. E. Cempla-Frankowicz, J. Cempla, M. Cempla, J. Wzorek), aż po projekt skansenu archeologicznego w Kaliszu (w zespole pod kierunkiem arch. M. Cempla). Piotr ma w swoim dorobku zwycięskie prace (I nagrody) w ogólnopolskich konkursach architektonicznych: centrum Jabłonki (arch. arch. M. Kowicki, P. Wzorek, Z. Kuchta) i Świątynię Pokoju na terenie niemieckiego obozu śmierci w Majdanku (arch. arch. M. Kowicki, P. Wzorek, E. Drewniak).

Dzieciństwo i młodość Piotra związane były z Wawelem, gdzie mieszkał z Rodzicami w budynku nr 7 zaprojektowanym w XIX w. przez Feliksa Księżarskiego a pod koniec XX w. przebudowanym i adaptowanym właśnie przez Piotra (razem z arch. M. Larysz) na m.in. centrum konferencyjno-ekspozycyjne. Jako mieszkaniec Wawelu a do tego młodzian wyróżniający się także siłą fizyczną i innymi walorami niezbędnymi w fachu dzwonnika, Piotr dość szybko przyjęty został do zacnego towarzystwa dzwonników i opiekunów Dzwonu Zygmunta. Zaszczyną służbę dzwonnika pełnił przez kilkadziesiąt lat.

Ważną pasją która uformowała postawę życiową Piotra było harcerstwo. W jednej z najstarszych w Krakowie drużyn działał do momentu podjęcia studiów. Wyniesione z domu rodzinnego i właśnie z harcerstwa wartości sprawiły, że, gdy nadeszła pora, bez wahania podjął działalność w Komisji Zakładowej Solidarności Politechniki Krakowskiej, w czasach, kiedy taka decyzja wymagała odwagi.

Piotr i Małgorzata, Jego małżonka, umiłowali Bieszczady. Kupili w Dźwiniaczu niedaleko Ustrzyk stary dom, który według projektu Piotra przebudowali. Trwało to długo, ale wreszcie, kilka lat temu dom stał się naprawdę tak wygodnym, spokojnym, otoczonym zielenią i pięknym krajobrazem miejscem do życia, że Małgosia z Piotrem niechętnie wracali stamtąd do Krakowa. Jest to ostatni zrealizowany przez Piotra projekt.